

Για την αναδρομική χρήση της Ιστορίας

Δημήτρης Μπελαντής

Το ζήτημα του Εμφυλίου Πολέμου (1946- 1949) είναι αγαπημένο θέμα -όπως και όλη η Ιστορία του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα- για **αξιοποίηση/νομιμοποίηση της τακτικής** διαφόρων αριστερών ή κομμουνιστικών πολιτικών οργανώσεων στο πλαίσιο του παρόντος και συχνά και για **χειραγώγηση του παρελθόντος**.

Το **ΚΚΕ** έχει ασχοληθεί πολύ με το ζήτημα, και **θετικά** με την έννοια της ανάδειξής του, καθώς στην Πρώτη Μεταπολίτευση είχε θαφτεί όντως ως ζήτημα ακόμη και από τα δύο ΚΚ, αλλά και **αρνητικά** με την έννοια της προβολής μιας **“ευθείας γραμμής”** που δήθεν πάει από τον Εμφύλιο στο σύγχρονο ΚΚΕ και ξεπλένει όλες τις στρατηγικές αδυναμίες και λάθη του στο τώρα.

Όμως, η **σημερινή κριτική της Ίσκρα στο ΚΚΕ** για την ανάγνωση του Δημοκρατικού Στρατού και της στρατηγικής του από το ΚΚΕ είναι απλώς λάθος και αβάσιμη. Αν το τότε ΚΚΕ είχε στο πλαίσιο του ΕΑΜ αρχικά μια λαϊκομετωπική στρατηγική που δικαιωνόταν τακτικά από την ξένη Κατοχή, αυτή η στρατηγική έπρεπε πια να αναθεωρηθεί στα **1943-1944**, για να προβληθεί καθαρά ο στόχος της **λαϊκής/εργατικής εξουσίας**.

Όπως έχει γράψει παλιότερα και ο αείμνηστος **πρώην Γραμματέας του ΕΑΜ και ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ Θανάσης Χατζής**, στην τελευταία φάση τουλάχιστον της Κατοχής δεν ήταν σωστή μια στρατηγική σαν αυτήν των σταδίων και της αστικοδημοκρατικής επανάστασης, κατά την 6η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ του 1934...

Αν το **ΚΚΕ** διαγράφει κάπως ισοπεδωτικά την εθνικοαπελευθερωτική ενδιάμεση στρατηγική του ΚΚΕ στην Κατοχή, η **ΛΑΕ** κάνει **το αντίστροφο λάθος** ανάγνωσης της Ιστορίας: εξιδανικεύει τα **“στάδια, μέχρι το τέλος”** τον λόγο δηλαδή που το **ΚΚΕ/ΕΑΜ** έχασε στα **1943-1945**. Όμως, **“τα στάδια”** οδήγησαν στον **Λίβανο** και την **Καζέρτα** και **όχι μόνο** η ανικανότητα της ηγεσίας ή η σοβιετική επιρροή.

Όσον αφορά τον ίδιο τον Εμφύλιο είναι απολύτως λάθος αυτό που γράφει το σχόλιο της Ίσκρα. Είναι σαφές ότι αν νικούσε ο ΔΣΕ, θα επιβαλλόταν μια μορφή λαϊκής/σοσιαλιστικής εξουσίας, τουλάχιστον όπως τότε την καταλάβαιναν. Που θα κοινωνικοποιούσε/κρατικοποιούσε το κεφάλαιο και τα μέσα παραγωγής, όπως έκαναν οι ΛΔ στην Ανατολική Ευρώπη. Το αν αυτό ήταν επαρκές και όχι μόνο αναγκαία προϋπόθεση προς τον σοσιαλισμό, είναι μια ριζικά άλλη συζήτηση.

Όμως οι κομμουνιστές/τριες δεν πάλεψαν τότε **ένοπλα για την αποκατάσταση απλώς της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας**. Αυτό το υποστήριξαν κάποιοι σύγχρονοι ιστορικοί, αλλά, κατά την ταπεινή μου γνώμη, είναι λάθος ιστορικά. Επίσης, το 1949 πολύ καθαρά πια η Ολομέλεια της ΚΕ του ΚΚΕ είπε ότι στόχος ήταν μια λαϊκοδημοκρατική εξουσία που θα εκπλήρωνε καθήκοντα δικτατορίας του

προλεταριάτου, ότι η εκκρεμής επανάσταση είχε **σοσιαλιστικό χαρακτήρα**, κάτι για το οποίο ο Ζαχαριάδης επικρίθηκε έντονα επί χρουσσοφισμού το 1956 και 1957...

Πού βρήκε η Ίσκρα λοιπόν ότι ο Εμφύλιος από την πλευρά του ΚΚΕ στόχευε απλά στην αποκατάσταση της λαϊκής κυριαρχίας; **Δηλαδή τόσο αίμα χύθηκε απλώς για να γίνουν τίμιες εκλογές;;**

Κοιτάχτε, φίλοι της Ίσκρα, όταν κάνετε κριτική στο ΚΚΕ για **αναδρομική χρήση της Ιστορίας** του εργατικού κινήματος, δεν θα ήταν φρόνιμο να μην θέλετε και σεις να διαβάσετε την Ιστορία του ΚΚΕ με βάση την σύγχρονη δική σας θεωρία των σταδίων και της παραπομπής του σοσιαλισμού σε ένα απερίοριστα μακρυνό μέλλον;;; Δεν είναι αυτό το συμμετρικό λάθος προς εκείνο του ΚΚΕ;;;

Πηγή: [facebook.com/dimitris.belantis](https://www.facebook.com/dimitris.belantis)